

Richelle Mead

POKREVNÍ
POUTA

POKREVNÍ POUTA

POKREVNÍ POUTA

RICHELLE MEAD

#B&KLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2011 by Richelle Mead

Translation © Katrin Mekki 2011, 2023

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2024

Cover illustrations © Adéla Stopka, 2023

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #booklab v Praze roku 2024

Z anglického originálu *Bloodlines* přeložila Katrin Mekki

Ilustrace na obálce Adéla Stopka

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0923-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

NEMOHLA JSEM DÝCHAT.

Někdo mi tiskl ruku na pusu a druhou mi třásl ramenem. Probudilo mě to z tvrdého spánku. V tom okamžiku mi proletělo hlavou tisíc zběsilých myšlenek. Je to tady. Moje nejhorší noční můra se stala skutečností.

Jsou tady! Přišli si pro mě!

Zamrkala jsem a zděšeně se rozhlédla po setmělé místnosti. Uviděla jsem obličej svého otce. Pustil mě, ustoupil a měřil si mě chladným pohledem. Se stále divoce bušícím srdcem jsem se v posteli posadila.

„Tati?“

„Sydney, nemohl jsem tě probudit.“

Přirozeně to byla jeho jediná omluva za to, že mě vyděsil k smrti.

„Musíš se jít obléknout a upravit,“ pokračoval. „Rychle a v tichosti. Sejdeme se dole v pracovně.“

Vykulila jsem oči a zaváhala, než jsem odpověděla. Tady existovala jen jediná přijatelná odpověď. „Ano, pane. Samozřejmě.“

„Půjdu vzbudit tvou sestru.“ Otočil se ke dveřím a já jsem vyskočila z postele.

„Zoe?“ vykřikla jsem. „Co od ní potřebuješ?“

„Pššt,“ uklidňoval mě. „Pospěš si a obleč se. A pamatuj, že to máš udělat potichu. Ať nevzbudíš matku.“

Bez dalšího slova za sebou zavřel dveře a nechal mě tam převrapenou. Znovu se mě začala zmocňovat panika. Na co potřebuje Zoe? Vyburcování takhle uprostřed noci mohlo znamenat jen nějakou naléhavou záležitost alchymistů. S tím ona nemá nic společného. Technicky vzato, ani já už bych s tím neměla mít nic společného, protože za svoje špatné chování v létě jsem si vysloužila suspendování na dobu neurčitou. Co když se to týká právě toho? Co když mě nakonec zavřou do nápravného centra a moje místo zaujme Zoe?

V tu chvíli se se mnou zatočil celý svět. Musela jsem se chytit postele, abych neupadla. Nápravná centra. Ta jsou noční můrou pro mladé alchymisty, jako jsem já. Jsou to tajemná místa, kde se ti, kdo se dostali moc blízko k vampýrům, učí od nich odtrhnout a poučit se z chyb, které udělali. Co přesně se tam děje, je tajemstvím, které nikdo netouží rozluštit. Byla jsem si jistá, že „náprava“ je jen zaobalenější výraz pro „vymývání mozků“. Viděla jsem jen jednoho člověka, který se odtamtud vrátil, a vypadal, že mu po tom zbyla sotva půlka osobnosti. Působil jako zombie. Nechtěla jsem ani uvažovat nad tím, co s ním museli provádět, aby ho takhle zpracovali.

Vzpomněla jsem si, že otec naléhal, abych si pospíšila, a tak jsem se pokusila odsunout svůj strach stranou. Vybavila jsem si i jeho druhé upozornění, a tak jsem se pohybovala tiše. Moje matka má lehké spaní. Normálně by bylo jedno, kdyby nás přistihla, jak spěcháme na nějakou akci alchymistů, jenže poslední dobou nechovala k zaměstnavatelům svého manžela a dcery zrovna přátelské city. Od té doby, co mě minulý měsíc alchymisté vyložili na prahu rodičovského domu, byla tahle domácnost vřelá asi jako věžeňský lágr. Rodiče se hrozně hádali a já i moje sestra Zoe jsme radši našlapovaly po špičkách.

Zoe.

Na co otec potřebuje Zoe?

Ta otázka mě zaměstnávala celou dobu, co jsem se oblékala. Věděla jsem, co to znamená „upravit se“. Natáhnout si džíny a tričko nepřicházelo v úvahu. Namísto toho jsem si oblékla šedé kalhoty a slušnou bílou košili na knoflíky. Přes ni jsem si přehodila šedý dlouhý svetr, který jsem si pečlivě přepásala černým páskem. Jedinou ozdobou, kterou jsem si dopřála, byl zlatý křížek, který jsem nosila na krku pořád.

S vlasy jsem měla o něco větší problém. I po dvou hodinách spánku mi trčely do všech světových stran. Uhladila jsem si je, jak to jen šlo, a nalakovala jsem si je. Doufala jsem, že ať už mě čeká cokoli, účes mi vydrží. Na líčení jsem neměla čas, a tak jsem si jen lehce přepudrovala obličej.

Celý ten proces mi zabral asi šest minut, což pro mě byl možná nový rekord. Tiše a opatrně jsem seběhla ze schodů, abych nevzbudila matku. V obýváku byla tma, ale z pootevřených dveří otcovy pracovny se linulo světlo. Považovala jsem to za pozvání, a tak jsem dveře otevřela a vešla dovnitř. Tlumená konverzace rázem ustala. Otec mě přejel pohledem od hlavy k patě a ocenil můj zevnějšek, jak nejlépe dokázal – prostě se jen zdržel kritiky.

„Sydney,“ ozval se zprudka. „Myslím, že Donnu Stantonovou znáš.“

Hrozivá alchymistka stála u okna se založenýma rukama a vypadala stejně štíhle a houževnatě, jak jsem si ji pamatovala. Se Stantonovou jsem v poslední době strávila hodně času, ale těžko bych mohla říct, že jsme kamarádky. Zejména když určitě moje akce vedly k tomu, že jsme obě skončily v jakémsi „vampýřím domácím vězení“. Ale pokud vůči mně chovala nějaké nepřátelství, nedávala to najevo. Zdvořile mi kývla na pozdrav a tvářila se profesionálně.

V místnosti byli ještě tři další alchymisté, samí muži. Otec mi je představil jako Barnese, Michaelsona a Horowitze. Barnes a Michaelson byli zhruba stejně staří jako můj otec a Stantonová. Horowitz byl mladší, asi tak kolem pětadvaceti. Zrovna si rozkládal nástroje na tetování. Všichni byli oblečení podobně jako já, v obyčejném decentním oděvu neurčitých barev. Naší zásadou bylo vždycky vypadat dobře, ale nepřilákat na sebe pozornost. Alchymisté si hrají na Muže v černém už po staletí, dávno předtím, než lidé začali vůbec snít o životě v jiných světech. Když na obličej alchymisty dopadne ve správném úhlu světlo, ukáže se tetování lilie, stejně jako mám já.

Moje nervozita ještě vzrostla. Chystá se tu na mě snad nějaký výslech? Chtějí se přesvědčit, jestli moje rozhodnutí pomáhat odpadlé poloviční vampýrce znamená, že se změnila moje loajalita? Překřížila jsem si paže přes hrudník a přinutila se k neutrálnímu výrazu. Doufala jsem, že to působí chladně a sebejistě. Jestli mám pořád ještě šanci se obhájit, chci to udělat důstojně.

Než kdokoli stačil promluvit, vešla do pracovny Zoe. Zavřela za sebou dveře a zděšeně se vykulenýma očima rozhlížela kolem. Otcova pracovna byla veliká – byla to vlastně přístavba k celému domu – a snadno se tam vešlo hodně lidí. Ale jak jsem tak sledovala svou sestru, bylo mi jasné, že si připadá jako v pasti. Setkala jsem se s jejím pohledem a pokusila se k ní beze slov vyslat vzkaz, že s ní soucítím. Muselo to zabrat, protože rychle došla ke mně a tvářila se už o něco méně vyděšeně.

„Zoe,“ oslovil ji otec. Nechal její jméno vznášet se ve vzduchu a oběma nám dával najevo, že je těžce zklamán. Okamžitě mi bylo jasné proč. Měla na sobě džíny a starou teplákovku. Hnědé vlasy měla spletené do dvou copů, které se jí příliš nepovedly. Podle měřítek kohokoli jiného by byla považována

za „upravenou“, ovšem ne podle těch jeho. Krčila se vedle mě a já se snažila stát rovně a působit ochranně. Poté, co se otec ujistil, že jsme zaznamenaly jeho nesouhlas, představil Zoe ostatním. Stantonová na ni kývla stejně zdvořile jako před chvílí na mě, načež se obrátila na otce.

„Jarede, nechápu, kterou z nich chceš použít,“ prohlásila Stantonová.

„To je právě ten problém,“ odvětil otec. „Požadována byla Zoe... ale já si nejsem jistý, že je na to připravená. Vlastně vím, že není. Absolvovala jen nejzákladnější výcvik. Jenže ve světle Sydneyných nedávných... zkušeností...“

Okamžitě jsem si začala skládat jednotlivé dílky dohromady. Především – a to bylo nejdůležitější – to vypadalo, že se mě nechystají poslat do nápravného centra. Aspoň ne hned. Tohle se týkalo něčeho jiného. Potvrdily se moje předchozí domněnky. Chystala se tu nějaká mise nebo úkol a někdo do ní chtěl zapojit Zoe, protože ta, na rozdíl od jiných členů rodiny, za sebou neměla minulost spojenou se zradou alchymistů. Otec měl pravdu, když řekl, že dostala pouze základní výcvik. Naše práce je dědičná a já byla vybrána už před lety jakožto další alchymistka v rodině Sageových. Mou starší sestru Carly to minulo a teď studovala na univerzitě a byla už příliš stará. Otec tedy učil Zoe, která měla být v záloze pro případ, že by se něco stalo. Třeba kdyby mě přejelo auto nebo mě zabili vampýři.

Vy kročila jsem vpřed a nevěděla, co bych měla říct. Jedinou věcí jsem si byla jistá, a sice, že *nemůžu* nechat zatáhnout Zoe do plánů alchymistů. O její bezpečí jsem se bála víc než toho, že mě pošlou do nápravného centra – a toho jsem se děsila opravdu hodně. „O tom, co jsem udělala, jsem mluvila s výborem,“ řekla jsem. „Měla jsem z toho dojem, že pochopili, proč jsem udělala to, co jsem udělala. Jsem plně kvalifikována posloužit,

jakkoli budete potřebovat – mnohem lépe než moje sestra. Mám zkušenosti ze skutečného světa. Zním tuhle práci zevnitř i zvnějšku.“

„Až příliš mnoho zkušeností ze skutečného světa, pokud mi paměť dobře slouží,“ rýpla si suše Stantonová.

„Rád bych si poslechl o těch ‚důvodech‘ znovu,“ řekl Barnes a prsty naznačil ve vzduchu uvozovky. „Nenaplnuje mě nadšením představa, že bychom tam vyslali jen napůl vytrénovanou dívku. Ale také mi připadá těžké uvěřit, že někdo, kdo pomáhal zločinné vampýrce, je ‚plně kvalifikován posloužit‘.“ Další uvozovky ve vzduchu.

Mile jsem se usmála a maskovala tím vztek. Kdybych projevila své skutečné emoce, nijak by mi to nepomohlo. „Chápu, pane. Ale nakonec se prokázalo, že Rose Hathawayová byla nevinná a zločin, ze kterého byla obviněna, nikdy nespáchala. Takže jsem vlastně nepomáhala zločinci. Moje činy nakonec pomohly odhalit skutečnou vražedkyni.“

„Ať to bylo jakkoli, v té době jsme ještě nevěděli – a nevěděla jste to ani vy –, že je nevinná,“ prohlásil.

„Já vím,“ souhlasila jsem. „Ale věřila jsem, že je.“

Barnes si odfrkl. „A to je ten problém. Měla jste věřit tomu, co vám řekli alchymisté, a ne utéct na základě svých překombinovaných teorií. Přinejmenším jste měla předat důkazy, které jste posbírala, svým nadřízeným.“

Důkazy? Jak bych jim mohla vysvětlit, že to nebyly žádné důkazy, co mě přesvědčilo pomáhat Rose? Prostě jsem cítila, že mi říká pravdu. Ale věděla jsem, že tohle by nikdy nepochopili. My všichni jsme byli vycvičeni, abychom si o bytostech jejího druhu mysleli jen to nejhorší. Nepomohlo by mi, kdybych jim řekla, že jsem jí na očích viděla pravdu a upřímnost. A povědět jim, že mě vydíral jiný vampýr, abych jí pomáhala, to by

bylo ještě horší vysvětlení. Existoval jen jediný argument, který by alchymisté byli s to přijmout.

„Já... nikomu jsem o tom neřekla, protože jsem za to chtěla získat veškeré zásluhy. Doufala jsem, že když to rozkryju, dostane se mi povýšení a lepšího přidělení.“

Musela jsem se hodně ovládat, abych tu lež vyslovila s vážným výrazem ve tváři. Takové přiznání mi připadalo ponižující. Jako by mě ambice mohly dohnat k tak extrémnímu chování! Styděla jsem se, že se chovám úlisně a povrchně. Ale jak jsem předpokládala, tohle bylo něco, co ostatní alchymisté dokázali pochopit.

Michaelson si odfrkl. „Bláhové, ale ne tak docela nečekané od někoho jejího věku.“

Ostatní muži si vyměnili blahosklonné pohledy, dokonce i můj otec. Jen Stantonová se dál tvářila pochybovačně, ale ta byla svědkem mnohem více událostí než oni.

Otec se podíval po ostatních a čekal na nějaké další poznámky. Když už nikdo nic neříkal, pokrčil rameny. „Pokud tedy nikdo nemá námitek, byl bych raději, kdybychom použili Sydney. I když jsem tak docela nepochopil, na co ji vlastně potřebujete.“ Z jeho hlasu zazníval trochu vyčítavý tón, že ho dosud nikdo nezasvětil. Jared Sage nebyl rád ze hry.

„Nemám problém s použitím starší dívky,“ řekl Barnes. „Ale nechte tady i tu mladší, dokud nedorazí další. Pro případ, že by měli nějaké námitek.“ Uvažovala jsem, kolik „dalších“ má asi dorazit. Otcova pracovní přece jen nebyla stadion. Taky to znamenalo, že čím víc lidí je do toho zapojeno, tím důležitější ten případ nejspíš bude. Viděla jsem, jak alchymisté řeší ohromné katastrofy jen v jednom nebo ve dvou lidech. Jak kolosální asi musí být tohle, když je potřeba tolika lidí?

Poprve promluvil Horowitz. „Co chcete, abych udělal?“

„Přetetujte Sydney,“ rozhodla Stantonová. „I kdyby nakonec nešla, ničemu neuškodí, když se kouzlo posílí. Nemá smysl tetovat Zoe, dokud nebudeme vědět, co s ní budeme dělat.“

Pohled mi zabloudil k sestřiným bledým tvářím. Ano. Dokud tam nemá lilii, je volná. Jakmile vám kůži ozdobí tetování, už není cesty zpět. Patříte alchymistům.

Tahle skutečnost mi došla někdy minulý rok. Když jsem vyrůstala, neuvědomovala jsem si to. Můj otec mě od útlého věku poučoval o tom, jak jsou naše povinnosti správné. Pořád jsem tomu věřila, ale byla bych radši, kdyby se mi tehdy zmínil, kolik mého života to pohlťí.

Horowitz měl na druhé straně pracovní rozložený stolec. Poklepal na něj a přátelsky se na mě usmál.

„Tak pojď na to,“ pověděl mi. „Dostaneš svou vstupenku.“

Barnes po něm střelil nesouhlasným pohledem. „Můžete prosím zachovávat alespoň trochu úcty k tomuto rituálu, Davide?“

Horowitz jen nepatrně pokrčil rameny. Pomohl mi lehnout si. Bála jsem se reakcí ostatních, kdybych se na něj otevřeně usmála, a tak jsem mu svůj vděk dala najevo jen očima. Další jeho úsměv mě přesvědčil, že pochopil. Otočila jsem hlavu a sledovala, jak Barnes položil na stolec černý kufřík. Ostatní alchymisté si stoupli kolem a spojili ruce. Došlo mi, že Barnes musí být mystik. Většina toho, co alchymisté dělají, se týká vědy, ale pár úkonů vyžadovalo božskou asistenci. Koneckonců naším hlavním posláním bylo chránit lidskost. Vyplývalo to z přesvědčení, že vampýři jsou nepřirození tvorové stojící proti božím plánům. Proto mystici – naši kněží – pracovali po boku našich vědců.

„Ó, Pane,“ zapěl se zavřenýma očima. „Požehnej tyto elixíry. Odstraň poskvrnu zla, kterou obsahují, aby jejich životadárné schopnosti zazářily nám, tvým služebníkům.“

Otevřel kufřík a vytáhl z něj čtyři malé nádobky, které byly plné temně rudé tekutiny. Každá lahvička byla označena etiketou, kterou jsem na tu vzdálenost nedokázala přečíst. Barnes pevnou rukou odlil z každé lahvičky trochu tekutiny do větší nádoby. Když skončil, vytáhl sáček se sypkou hmotou, který do ní vyprázdnil. Ucítla jsem chvění vzduchu a pak obsah nádoby změnil barvu na zlatou. Podal nádobku Horowitzovi, který už tam stál připraven s jehlou v ruce. Všichni se uvolnili, obřadní část skončila.

Poslušně jsem se natočila a odhalila tvář. Po chvilce na mě padl Horowitzův stín. „Bude to trochu štípat, ale nebude to tak hrozné jako u původního tetování. Je to jen oprava,“ vysvětlil mi přívětivě.

„Já vím,“ řekla jsem. Už dřív mi tetování opravovali. „Díky.“

Jehla mi pronikla pod kůži a já se snažila netrhnout sebou. Opravdu to štípalo, ale jak řekl, nebylo to takové jako poprvé. Prostě mi jen přidával malé množství inkoustu do mého už existujícího tetování, aby dobil jeho sílu. Považovala jsem to za dobré znamení. Zoe sice ještě není tak úplně mimo nebezpečí, ale jistě by mi neopravovali tetování, kdyby mě chtěli poslat jen do nápravného centra.

„Zatímco budeme čekat, můžete nám vysvětlit, co se vlastně děje?“ chtěl vědět můj otec. „Jediné, co mi bylo řečeno, bylo, že potřebujete náctiletou dívku.“ Řekl to takovým způsobem, jako by mluvil o věci na jedno použití. Pokusila jsem se potlačit vztek. Tohle bylo vše, co jsme pro něj znamenali.

„Řešíme situaci s Moroji,“ řekla nakonec Stantonová. Konečně dostanu nějaké odpovědi.

Nepatrně jsem vydechla úlevou. Lepší s nimi než se Strigoji. Jakákoli „situace“, kterou alchymisté řešili, se vždycky týkala jedné z ras vampýrů. S živými vampýry, kteří nezabíjejí, si

poradím kdykoli. Obvykle vypadají skoro jako lidé (ale to jsem nikomu neřekla) a žijí a umírají stejně jako my. Ale Strigojové jsou zvrácené stvůry. Jsou to nesmrtelní vampýři, kteří vraždí. Vznikají buďto tak, že Strigoj přinutí svou oběť napít se jeho krve, nebo když Moroj schválně někomu vypije tolik krve, že ho tím zabije. Situace se Strigoji většinou končíly něčí smrtí.

Jak jsem tak uvažovala nad tím, co asi dnes v noci popohnalo alchymisty do akce, v hlavě se mi vynořovaly nejrůznější scénáře. Nějaký člověk si všiml někoho s tesáky? Dárce utekl a jeho zážitky pronikly na veřejnost? Nějakého Moroje léčil lidský doktor? Takové problémy řešili alchymisté nejčastěji. K tomu jsem byla vycvičena a dokázala jsem to snadno. Záhadou ovšem bylo, proč by na něco takového potřebovali zrovna „náctiletou dívku“.

„Víte, že minulý měsíc si zvolili za královnu tu holčičku,“ řekl Barnes. Viděla jsem ho, jak obrátil oči v sloup.

Všichni v místnosti souhlasně zamručeli. Samozřejmě, že o tom věděli. Alchymisté věnují velikou pozornost dění na morojské scéně. Bylo zásadní vědět, co vampýři dělají, abychom jejich existenci utajili před lidmi a udrželi lidi před nimi v bezpečí. To bylo naším cílem – chránit naše bratry. Brali jsme vážně rčení *Poznej svého nepřítel*e. Dívka, kterou si Morojové zvolili za královnu, byla Vasilisa Dragomirová. Bylo jí osmnáct, stejně jako mně.

„Uvolni se,“ řekl mi něžně Horowitz.

Ani jsem si neuvědomovala, že jsem celá napjatá. Pokusila jsem se uvolnit, ale myšlenky na Vasilisu Dragomirovou mě přivedly k myšlenkám na Rose Hathawayovou. Nervózně jsem si pomyslela, že bych nejspíš neměla hned předpokládat, že už jsem z maléru venku. Barnes naštěstí pokračoval ve vysvětlování, aniž by se zmínil o mém nepřímém spojení s mladou královnou a jejími společníky.

„Je to pro nás stejně šokující, jako to bylo šokující pro některé jejich lidi. Ozývala se spousta protestů a odporu. Nikdo se nepokusil na tu Dragomirovic dívku zaútočit, ale to patrně jenom proto, že je dobře střežená. Ale zdá se, že její nepřátelé si našli způsob, jak to obejít – zaměřili se na její sestru.“

„Jill,“ vyhrkla jsem dřív, než jsem si to stačila rozmyslet. Horowitz na mě sykl, abych se nehýbala. Okamžitě jsem zalitovala, že jsem upozornila na svou znalost Morojů. V mysli se mi vynořil obrázek Jill Mastranové. Byla vysoká a hrozně štíhlá jako všichni Morojové. Měla velké světle zelené oči, které vždycky působily trochu nervózně. Ostatně měla dobrý důvod být nervózní. Jill ve svých patnácti letech zjistila, že je nevlastní sestrou Vasilisy, což z ní učinilo jedinou členku královské rodové linie. Taky byla zapletená do těch zmatků, do kterých jsem se v létě dostala.

„Znáte jejich zákony,“ pokračovala Stantonová po chvíli trapného ticha. Její tón prozrazoval, co si o morojských zákonech myslíme my všichni. Volený panovník? Nedává to smysl, ale co se dá čekat od takových nepřírozených bytostí, jako jsou vampýři? „A Vasilisa musí mít aspoň jednoho člena rodiny, aby se udržela na trůně. Tudíž se její nepřátelé usnesli, že když ji nemůžou sesadit přímo, odstraní její rodinu.“

Při té nevyřčené hrozbě mi po zádech přejel mráz. Znovu jsem promluvila bez rozmyšlení. „Stalo se něco Jill?“ Tentokrát jsem si aspoň vybrala chvíli, kdy Horowitz zrovna plnil jehlu, takže nehrozilo, že by pokazil tetování.

Skousla jsem si ret, abych už radši neřekla nic dalšího. Viděla jsem, jak mě otec kárá pohledem. Dávat najevo, že mi na Morojích záleží, je ta poslední věc, co bych měla dělat, vzhledem ke své nejisté pozici. K Jill jsem žádný silný vztah neměla, ale pomyšlení, že se někdo pokouší zabít patnáctiletou holku –

stejného věku jako Zoe –, mě dopalovalo, ať už patřila k jakékoli rase.

„To není jasné,“ zabručela Stantonová. „Víme jen, že byla napadena, ale jestli utrpěla nějaké vážné zranění, to netušíme. Teď už je v pořádku. Došlo k tomu ale přímo na jejich královském dvoře, což naznačuje, že tam mají zrádce na vysokých postech.“

Barnes znechuceně odfrkl. „Co taky čekat? Nechápu, jak dokázala jejich rasa tak dlouho přežít, aniž se vzájemně vyvraždili.“

Ozvalo se souhlasné mručení.

„Je to směšné, ale nemůžeme dopustit, aby u nich propukla občanská válka,“ prohlásila Stantonová. „Někteří Morojové protestovali natolik hlasitě, že to přilákalo pozornost lidských médií. To nemůžeme dopustit. Potřebujeme, aby jejich vláda byla stabilní, což znamená, že musíme té dívce zajistit bezpečí. Sami sobě možná nevěří, ale nám snad ano.“

Nemělo by smysl jim vykládat, že Morojové alchymistům příliš nevěří. Ale jelikož není naším zájmem zabít morojské královně členku její rodiny, předpokládám, že bychom mohli působit důvěryhodně.

„Potřebujeme, aby ta dívka zmizela,“ řekl Michaelson. „Ale spoň do té doby, než Morojové změní zákony tak, aby Vasilisin trůn nebyl tak vratký. Schovat Mastranovou mezi její vlastní lid teď není bezpečné, takže ji musíme ukrýt mezi lidi.“ Z jeho slov odkapávalo pohrdání. „Samozřejmě musí být zároveň utajena před lidmi. Naše rasa se nesmí dozvědět o existenci jejich rasy.“

„Po konzultaci se strážci jsme vybrali lokalitu, o níž se všichni domníváme, že by pro ni mohla být bezpečná. Byla by tam v bezpečí jak před Moroji, tak před Strigoji,“ řekla Stantonová. „Každopádně, abychom zajistili, že ona i ti, kteří s ní budou, zůstanou bez povšimnutí, budeme potřebovat alchymisty, kteří se

budou starat výhradně o její potřeby pro případ, že by nastaly nějaké komplikace.“

Můj otec se ušklíbl. „To je plýtvání našimi zdroji. A to se ani nezmiňuju o tom, jak neúnosné to bude pro toho, kdo s ní zůstane.“

Zatrulo ve mně z toho, co bude následovat.

„A tady vstupuje na scénu Sydney,“ oznámila Stantonová. „Byli bychom rádi, aby byla jedním z alchymistů, kteří budou Jill doprovázet v jejím utajení.“

„Co?“ vykřikl můj otec. „To nemůžete myslet vážně.“

„Proč ne?“ Stantonová mluvila klidným a vyrovnaným hlasem. „Jsou si věkově blízké, takže nevzbudí podezření, když budou spolu. A pro ni jistě nebude tak ‚neúnosné‘ trávit čas s vampýrkou, jako by to bylo pro jiného alchymistu.“

Ten podtext byl jasný a hlasitý. Neosvobodila jsem se od své minulosti, ještě ne. Horowitz přestal tetovat a nadzvedl jehlu, abych mohla promluvit. V hlavě mi to šrotovalo. Čekali ode mě nějakou reakci. Nechtěla jsem působit rozrušeně. Musím si mezi alchymisty obnovit dobré jméno a prokázat svou ochotu plnit rozkazy. Ale taky jsem nechtěla, aby si mysleli, že mi ani v nejmenším nevadí pobývat s vampýry nebo jejich napůl lidskými protějšky – dhampýry.

„Pobývat s kýmkoli z nich není legrace,“ řekla jsem opatrně a zachovávala si chladný a hrdý tón. „Nezáleží na tom, jak často to děláte. Ale udělám, co bude nutné, abych nás i všechny ostatní udržela v bezpečí.“ Nemusela jsem vysvětlovat, že „všichni“ znamená lidi.

„Vidíte, Jared?“ Barnes vypadal s mou odpovědí spokojen. „Ta dívka zná svoje povinnosti. Už jsme zařídili spoustu věcí, aby vše proběhlo hladce. Rozhodně ji tam nepošleme samotnou – zejména když ta Morojka taky nebude sama.“

„Co tím myslíte?“ Otec pořád nevypadal, že je tím nadšený. Uvažovala jsem, co ho na tom znepokojuje nejvíc. Opravdu si myslí, že bych mohla být v ohrožení? Nebo se prostě domnívá, že když budu trávit s Moroji ještě víc času, ohrozí to mou loajalitu tím spíš? „Kolik jich tam půjde?“

„Posílají dhampýra,“ řekl Michaelson. „Jednoho z jejich strážců. S tím opravdu nemám problém. Lokalita, kterou jsme vybrali, by měla být bez Strigojů, ale pokud ne, bylo by lepší, kdyby bojovali s těmi stvůrami oni než my.“ Strážci jsou speciálně vyčvičení dhampýři, kteří slouží jako bodyguardi.

„Hotovo,“ pověděl mi Horowitz a ustoupil. „Můžeš se posadit.“

Poslechla jsem a odolala touze dotknout se tváře. Při tetování jsem cítila jen štípání jehly, ale věděla jsem, že ve mně teď pracuje mocná magie. Magie, která mi dodá nadlidský imunitní systém a zabráni mi mluvit před obyčejnými lidmi o záležitostech vampýrů. Snažila jsem se nemyslet na to, odkud ta magie pochází. Tetování bylo nezbytným zlem.

Všichni tam pořád stáli a nevěnovali mi pozornost, tedy až na Zoe. Stále se tvářila vyděšeně a nechápavě a pořád úzkostlivě hleděla mým směrem.

„Možná s ní půjde ještě jeden Moroj,“ pokračovala Stantonová. „Upřímně netuším proč, ale neodbytně trvali na tom, že bude s Mastranovou. Řekli jsme jim, že čím méně jich budeme muset ukrývat, tím lépe, ale... Zdá se, že jsou přesvědčeni, že je to nutné. Taky řekli, že už to tam pro něj zařídili. Myslím, že je to nějaký Ivaškov. Ale to je vedlejší.“

„Kde je to *tam*?“ dotázal se můj otec. „Kam ji chcete poslat?“

Vynikající otázka. Uvažovala jsem o tomtéž. Při své první práci na plný úvazek pro alchymisty jsem byla vyslána na opačnou stranu světa, až do Ruska. Jestli mají alchymisté v úmyslu

Jill ukryt, těžko říct, na jaké odlehlé místo ji chtějí poslat. Na okamžik jsem se odvážila doufat, že bychom mohli skončit ve městě mých snů – v Římě. Proslulé umělecké památky a italská kuchyně by mi jistě vykompenzovaly papírování a vampýry.

„Palm Springs,“ odpověděl Barnes.

„Palm Springs?“ zopakovala jsem. *Tohle* jsem tedy nečekala. Při pomyslení na Palm Springs se mi vybavily filmové hvězdy a golfová hřiště. To nebudou zrovna římské prázdniny, ale aspoň ne arktické.

Stantonová se křivě pousmála. „Je to v poušti a je tam hodně slunečního světla. Naprosto nevhodné podmínky pro Strigoje.“

„A nebudou to nevhodné podmínky i pro Moroje?“ podivila jsem se. Moroje sluneční svit nevznítí jako Strigoje, ale když jsou vystaveni přímému slunečnímu světlu, jsou pak zesláblí a je jim zle.

„No, ano,“ uznala Stantonová. „Ale menší nepohodlí stojí za bezpečí, které to zaručí. Když budou Morojevé trávit většinu času uvnitř, nebude to problém. Navíc to odradí další Moroje, aby se přidali a...“

Pozornost všech přitáhlo zabouchnutí dveří u auta, které se ozvalo zvenčí. „Aha,“ řekl Michaelson. „To budou ostatní. Půjdu jim otevřít.“

Odešel z pracovny a nejspíš se vydal ke vstupním dveřím, aby vpustil ty, kdo právě přijeli. O chvílku později jsem uslyšela nový hlas, který mluvil s Michaelsonem. Vraceli se k nám.

„Táta to nestihl, tak poslal mě,“ řekl nově příchozí.

Dveře pracovny se otevřely a moje srdce se zastavilo.

Ne, pomyslela jsem si. Kdokoli, jenom ne on.

„Jarede,“ zaradoval se, když spatřil mého otce. „Moc rád tě zase vidím.“

Můj otec, který se na mě celou noc skoro ani nepodíval, se teď *usmál*. „Keith! Říkal jsem si, jak se ti asi vede.“ Ti dva si potřásli rukama a mě to znechutilo.

„Tohle je Keith Darnell,“ představil ho Michaelson.

„Syn Toma Darnella?“ ujistil se Barnes, na něhož to udělalo dojem. Tom Darnell byl mezi alchymisty legendárním vůdcem.

„Přesně tak,“ potvrdil Keith radostně. Byl asi o pět let starší než já a měl blond vlasy o odstín světlejší než já. Věděla jsem, že ho hodně dívek považuje za atraktivního. Ale já? Mně se hnusil. Byl tou poslední osobou, kterou bych tady čekala.

„Sestry Sageovy asi znáte,“ dodal Michaelson.

Keith upřel své modré oči nejprve na Zoe. Každé oko měl trochu jiného odstínu. Jedno měl totiž skleněné, koukal jím jenom dopředu a nemohl s ním pohnout. Druhým okem na ni mrkl a usmál se.

Pořád ještě může mrkat, pomyslela jsem si naštvaně. Tím hloupým blahosklonným stylem! Ale proč by nemohl? Všichni jsme slyšeli o jeho letošní nehodě, při které přišel o oko. Jedno mu ale zůstalo a bylo ode mě pošetilé myslet si, že s tím svým rozčilujícím mrkáním přestane.

„Malá Zoe! Podívejme, tys ale vyrostla,“ prohlásil přítel-sky. Nemám ráda násilí, ale v tu chvíli bych ho nejradši praštila za to, jakým způsobem civí na mou sestru.

Usmála se na něj a evidentně se jí ulevilo, že tu vidí známou tvář. Když se Keith obrátil ke mně, všechno jeho šarm a přátel-skost se z jeho chování vytratily. Bylo to vzájemné.

Spalující černá nenávisť, kterou jsem k němu pociťovala, mě ohromila natolik, že mi chvíli trvalo, než jsem se zmohla na nějakou reakci. „Ahoj, Keith,“ vypravila jsem ze sebe strnule.

Keith se ani nepokoušel přinutit k tak společenskému chování. Okamžitě se otočil ke starším alchymistům. „Co *ta* tady dělá?“